

nem vagyok annyira jó, mint a mellettem álló, de ez lassan kezdett megváltozni. A személyiségem nagy részét alkotta a stílusom. Kicsit más ruhákat hordtam. Nem szerettem a szoknyát, mint a többi kislány. Alsós koromban nem éreztem, hogy ez baj lenne. Nehezen nyitottam az emberek felé – ez a mai napig igaz. Nem barátkoztam olyan könnyen, mint az osztálytársaim. Nyilván ezzel semmi baj nincs, mert egy picit megszokott baráti köröm mindig volt. A végtelenségig mesélhetnék még magamról, viszont, ha jól sejtem, még mindig nem érted, kedves olvasó, kivel is találkoztam.

Ahogy már említettem, más voltam. Ezzel tényleg semmi baj sem volt, viszont jöttek az elviselhetetlen kamaszévek, amikor minden fiatal megbolondul. Ezekben az időkben boldog-boldogtalanba belekötnek a legkisebb lelkiismeret-furdalás nélkül. Én sem maradhattam ki a sorból. Minden egyes nap meg kellett küzdenem azzal, amit a fejemhez vágtak. Senki nem tudott erről.

Egy ideig elviseli az ember, ám ha mindennap negatívát hall magáról, egy idő után el is hiszi. Megölték a bennem lakó embert. Mindig azt csináltam, azt ettem, ittam, hordtam, mondtam, amit ők. Ezekben a hónapokban minden voltam, csak boldog nem. Egy bizonyos idő után már nem is próbáltam választ találni arra, miért nem tudnak elfogadni, vagy arra, miért vagyok szomorú. Jobbnak láttam elveszni a tömegben, mert akkor kisebb az esély, hogy kiszemelnek maguknak. Hagytam elveszni önmagam.

Ez eddigi életem legnagyobb hibája volt. Miután elvesztettem a régi Leonát, nehéz időszak jött. Sokszor ok nélkül voltam boldogtalan. Fizikai jelei is mutatkoztak: fáradékonyabb lettem, rágtam a körmöm, kevesebbet nevettem, ingerült voltam. Már a környezetemnek is kezdetett feltűnni, hogy nincs minden rendben. Ekkor döntöttem el, hogy ez nem állapot, és ezen senki nem tud változtatni rajtam kívül. Összeszedtem magam, és elfogadtam, hogy másnak lenni jó. Sok időmbe telt, mire újra ma-

gabiztosan és boldogan tudtam besétálni egy adott helyre, de megérte rajta dolgozni. Onnantól kezdve nem érdekelt, ha mások szerint furcsán öltözködöm, vagy épp nem áll megfelelően a hajam. Mert boldog voltam. Örültem, hogy közel egy év után újra találkoztam magammal.

Nekem nem kellett keresnem a személyiségemet, hiszen kiskorom óta tisztában vagyok velem. Egyszerűen időközönként kénytelen vagyok összefutni magammal egy beszélgetés erejéig, mert rájöttem, hogy ugyanolyan értékes vagyok, mint te, a családod, az iskolatársaim vagy mindenki más. Tanulj a hibámból, és ne hagyd magad elnyomni. Légy, aki szeretnél!

Nekem ezek a kis találkozások szereztek örömet. Elismerem, nem egy megszokott romantikus találka, viszont remélem, mostanra már te is megbeszéltél magaddal egy randit, ha másért nem, legalább azért, hogy rendezd a dolgokat.

Legközelebb a pozsonyi Lajos Sára Andrea eszszéjét közöljük.

